

II.



Domu na nároží Kožné uličky se říkalo U Bradýře, neboť v něm žilo od husitských válek několik generací holičů a lazebníků. Jenže už před mnoha lety jejich rod vymřel. Teď dostal dům nového majitele.

„Kam máme odnést tohle, pane?“ ptal se uctivě jeden z nádeníků, který nosil věci z vozu do domu.

„Někam to slož,“ povzdechl si hubený muž. Každé stěhování znamenalo nepořádek. I v případě, kdyby ho řídila svědomitá hospodyně. Ale tady vládl chaos. Nový majitel domu U Bradýře ženu neměl. Giovanni da Ponte byl vdovec a do Prahy přijel jen s dcerou Fiorellou.

„Nebylo by lepší, pane, abychom nábytek dávali rovnou do těch místností, kde má stát?“ optal se ještě jednou nádeník.

„Copak vím, kde co bude?“ utrl se Giovanni da Ponte.

„Kdo jste, pane?“ ozval se za ním přísný hlas. Zlostně se otočil. Za sebou uviděl elegantně oblečeného muže. Byl menší, tělnatý, na sobě měl šaty z brokátu protkávaného zlatem. Na krku mu na znamení jeho úřadu visel zlatý purkmistrovský řetěz. I když by si určitě jako nejvyšší představitel Starého Města pražského zasloužil více úcty, odsekl Giovanni da Ponte: „Teď nemám čas!“

„Tak si ho uděláte,“ chladně upozornil purkmistr. Očima si měřil nového měšťana a rychle uvažoval. Podle okruží z drahých vlámských krajek to určitě nebyl obyčejný člověk. Na radnici o něm nic nevěděli a bylo možné, že patřil ke dvoru císaře Rudolfa II. Pro jistotu se zatvářil o trochu smířlivěji a dodal: „Jmenuji se Blažej Kladenský. A vy?“

„Jsem alchymista Giovanni da Ponte a do svých služeb mě přijal císař.“

„Ital?“

„To hovořím tak špatně česky?“

„Právě naopak, jako byste se v Českém království narodil,“ odpověděl zvědavě purkmistr. Teď už se tvářil, jak nejvíce přátelsky uměl. Věděl dobře, jaký mají

alchymisti vliv na stárnoucího císaře. A jak jsou bohatí. Nikde v Evropě na žádném panovnickém dvoře nebyli alchymisté tak ctěni, a hlavně dobře placeni jako v Českém království.

„Narodil jsem se v severních Čechách, nedaleko královského města Most. Původně jsem se jmenoval Jan. Až v Itálii mi začali říkat takhle. Doslova to znamená Honza z Mostu.“

„Takže vy dokážete vyrobit zlato? A kámen mudrců?“

„Každý alchymista se snaží tuhle záhadu odhalit. Ale já se zabývám hlavně ohňostroji a barevnými ohni. Myslím, že jsem v tomhle oboru už dosáhl značné proslulosti.“

Na tváři purkmistra Blažeje se rozhostilo hluboké zklamání, které nedokázal skrýt. Co mu bylo do nějakých hloupých ohňostrojů? Ale nahlas si netroufl svou pochybnost vyslovit. Lhostejně přikývl a rychle se rozloučil. Spěchal na radnici, protože se prý něco stalo.

„Další hlupák, který si myslí, že hrouda zlata má větší cenu než vědění,“ řekl alchymista pohrdavě své dceři.

Vůz se pomalu vyprazdňoval. Fiorella si všimla, že dva nádeníci právě odnášejí do domu truhlici s jejími šaty. Křikla na ně starostlivě: „Počkejte, ukážu vám, kam s ní.“

Jeden z nádeníků se trochu ironicky usmál. Všude je nepořádek, ale tuhle dívku zajímá jedině truhlice s oblečením. Chová se jako velká dáma, i když jí bude stěží třináct. Jenže ženské jsou všechny stejné.

Asi by se divil, kdyby tušil, jak se plete. Otec Fiorellu rozmazloval a kupoval jí drahé oblečení. Jenže ji zajímal pouze jediný oděv, který měla schovaný v truhlici. Byl to oblek chlapecký.



Giovanni da Ponte toužil po synovi. V alchymii bylo mnohem důležitější než v jiných řemeslech chránit tajemství. Kdysi zaměstnával tovaryše a kvůli jeho vychloubání skončil ve vězení. Tahle zkušenost mu stačila. Od té doby mu směla v laboratoři pomáhat jedině Fiorella. Cechovní předpisy však nedovolovaly vyučit řemeslu dívku. Proto Giovanni da Ponte udělal ze své dcery učedníka Rafaela. Zasnubil ji do všeho, co musel alchymistický učedník znát. Kdykoli odcházel pracovat do laboratoře, musela se Fiorella převléknout za chlapce. Stal se z ní obratný alchymistický tovaryš, zato hospodyně byla mizerná. Což při stěhování domácnosti trochu vadilo.

Konečně byly všechny věci v domě. Giovanni da Ponte vyplatil povozníka a nádeníky. Pak se odebral do velké místnosti v patře. Posadil se do výklenku u okna a s povzdechem se rozhlížel kolem sebe.

„Tohle sami nezvládneme,“ naříkala Fiorella, sedící na balíku látek vedle dveří. Stírala si pot z čela a mračila se. „Zatím vybalíme jenom matrace na spaní. Musíme rychle sehnat nějakou hospodyni. Škoda že s námi nechtěla jet z Benátek sem do Prahy Gina. Už jsem si na ni taky zvykla. Byla to vynikající kuchařka.“

„Máš pravdu,“ přikývl otec a vstal. „Když už jsi připomněla Ginu, napadá tě, co budeme jíst?“

„Spíš zvládnu substanci pro červený oheň než uvařit dobrý oběd,“ usmála se dívka a trochu provinile pokrčila rameny. „Navíc netuším, kam jsme zabalili pánve a hrnce. A stejně není u pece žádné dřevo.“

Giovanni da Ponte sáhl k opasku, aby se přesvědčil, zda má v koženém váčku dost peněz. Pak vesele zahrozil dceři prstem. Věděl, že trochu přehání, protože jediné, co doma alespoň občas zastala, byla kuchyně. Ale s dnešním obědem měla pravdu. Ani alchymista nedokázal udělat zázrak z ničeho.

„Zajdu do nejbližšího šenku. Zjistím, kde by se dala sehnat spolehlivá hospodyně, a přinesu něco k jídlu. Zatím vybal ty matrace.“

Fiorella počkala, až otec za sebou zavře dveře. Dou-

fala, že si dá v hospodě jeden nebo dva korbele piva a chvíli se tam zdrží. Měla tedy dost času. Mezi rozházenými balíky ji to samotnou nebavilo. Během stěhování si všimla dvou chlapců, kteří je pozorovali z podloubí. Třeba tam ještě budou. Bavilo ji hrát si na kluka.

Po své italské matce zdědila husté černé vlasy. Nosila je krátce střižené, aby vypadala jako tovaryš. Původně se bránila, aby ji otec ostríhal, ale musela uznat, že v alchymistické laboratoři to jinak nejde. K dívčímu oblečení nosila paruku se zlatými loknami, která ji dokázala změnit k nepoznání. Shodila sukni a převlékla se do soukenných nohavic. Z truhlice vytáhla volnou režnou halenu a koženou kazajku. Pak si vzala opasek s dýkou, shodila paruku a na hlavu nasadila klobouk zdobený pavím pérem. Byla štíhlá, a kdo ji neznal, těžko by převlek odhalil.

Sáhla do truhlice se šatstvem a vytáhla malé zrcátko z leštěného stříbrného plechu. Chvíli se v něm zálibně prohlížela, pak na sebe vyplázla rozpustile jazyk a nahlas řekla: „Kdybych nevěděla, že to jsem já, tak by ses mi docela líbil, milý Rafaeli.“

Seběhla po dřevěném schodišti do mázhauzu a vyšla na ulici. Chlapci byli stále ještě v podloubí. Vypadali sympaticky, zvláště ten vyšší se jí docela líbil. Ale ani ten menší nevypadal špatně. Modlila se, aby s nimi byla zábava. Neměla ráda nafoukané hlupáky.